

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De Vera. Compvncione Cordis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Deo vnita, iucundissime sine amifsione & aliqua minora-
 tione perpetuè firmissimeque durabunt. Beati ergo omnes, *psal. 118.*
 qui habitant in domo tua Domine, in secula seculorum lau-
 dabunt te. Inter hæc sæpe suspiro exul in mundo, elongatus
 à regno Dei, & cum sancto in psalterio intimè oro: O quan-
 do consolaberis me, quando lætificabis me vultu tuo in regno
 tuo? Educ de carcere animam meam, vt confitear nomini san-
 cto tuo, & laudem te cum omnibus Sanctis tuis, per æterna secu-
 la seculorum. Amen.

DE VERA.

COMPVNCTIONE CORDIS.

1. **F**lete mecum omnes amici mei, & videte dolorem meum,
 quia vehemens est. Attendite plagam meam, quoniam pro-
 funda est. Quid est, quod desleo? Hoc inquam est, quia proiectus
 sum à facie Dei cæli, à facie oculorum eius. In tenebris & in um-
 bra mortis sedeo, & lumen cæli non video. Quale igitur gaudium
 potest esse mihi? Miser ego homuncio descendi ab Hierusalé in
 Hiericho, & incidi in latrones crudelissimos, qui etiam despolia-
 uerunt me tunica immortalitatis, & plagis impositis abierunt se-
 miuuio relicto. Inuenerunt me custodes ciuitatis, percusserunt me
 & vulnerauerunt me: tulerunt pallium meum custodes murorum.
 Nunc ergo filiè Hierusalem nūciate dilecto, quia dolore repletus
 sum. Mittite ad illū dicentes: Ecce Lazarus, quem amas, infr-
 matur. Domine, puer meus iacet in lecto paralyticus, & malè
 torquetur. Iam multos annos habeo in infirmitate, claudus sum
 ego seruus tuus ex vtero matris meæ, quia graui vinculo origina-
 lis peccati obnoxius sum & constrictus.

2. Filius Adam præuaricatoris ego sum, & filius mortis, totus
 in peccatis natus. Miserabilis introitus meus, & horribilis exitus
 meus. Et quò fugiam? Nescio. Si ascendero in cælum, tu illic es,
 qui peccantibus non parcis. Et si descendero in infernum, ades,
 vt pūdas præuaricantes. Vbi abscondam me à vultu iræ tuæ,
 quia peccaui nimis in vita mea? Aspexi sursum in cælum, & dixit
 Deus: Tollatur impius, ne videat gloriam Dei. Respexi iterum
 in abyssum, insonuit vox terribilis: Ligatis manibus & pedibus,
 projicite eum in tenebras exteriores, ibi erit fletus & stridor

dentium. Exhinc conturbatus factus coepi pauere, & multum me-
rus esse: sed & omnia ossa mea immutata sunt, à facie iræ & in-
dignationis Domini. Timor & tremor venerunt super me, & con-
reuerunt me tenebræ. Et dixi: Quis ergo poterit saluus esses? Si
iniquitates obseruauerit, quis sustinebit? Terribile & sanctum
nomen eius.

3. Sed nunc tace anima mea. Audiui enim consolatoriam vo-
cem, loquentem ad eos, qui in tristitia & luctu sunt, Scribe: Beati,
qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur, Et iterum: Pœnitentiam
agite, appropinquabit enim regnum cœlorum. Vox Domini cõ-
solantis seruos suos. Vox Domini post tergum monentis. Con-
uertimini filij hominum, & uiuite. Conuertimini ad me, & ego
conuertar ad vos. Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati
estis, & ego reficiam vos. Et Propheta occurrens mœrentibus, sic
ait. *Iuxta est Dominus his, qui tribulato sunt corde.* Et de semetip-
so loquitur uerbum consolatione plenum; *Audiuit Dominus, &
misersus est mei; Dominus factus est adiutor meus, quoniam non spu-
it deprecationem pauperis.* Ecce adhuc locus est, & necdum clausa
est ianua. Poteris ergo per pœnitentiã omnia instaurare, & mala
quæ fecisti & bona quæ omisti. Iam noli nimis expauescere, *Ve-
nit enim filius hominis quarere & saluum facere, quod perierat.* Et
rursum: *Non ueni uocare iustos, sed peccatores.*

4. Eleua igitur te anima mea in confidentiam bonam, quia
Dominus locutus est. Vita tua inferno appropinquauit, & morti
tradita eras: sed Deus misersus est tui, & cogitauit tecum facere
misericordiam suam. Timuisti valde à facie Dei, & cogitasti, ut
absconderes te ab eo, sicut pater Adam fecit, quãdo peccauit: sed
hoc frustra cogitasti. Meditata es quoque fugam in aliquã regio-
nem, quemadmodum Ionas fugit à facie Domini in nauim: sed
& in hoc vanè laborasti. Neque enim occultando, neque fugiẽdo,
manus Dei euades. Reuertere igitur per aliam uiam in regionem
cœlestem, quam ostendit tibi Deus, ut ambulares per eam. Hęc est
uia: Pœnitentiam agite. Optimum consilium & forte auxilium
datum est tibi de cœlo. Consilium tale est, ut dignè pœniteas, &
stendo peccata tua vindices; & sic reconciliata pacem habeas ad
Deum. Auxilium tuum à Domino, qui fecit cœlum & terram.
Qui cùm tantus esset, pro te omne debitum soluere dignatus est.
Tradidit enim in mortem animam suam, & pro transgressoribus
exorauit, ut non perirent; & ita morte sua eripuit te à morte æ-
terna, & auxiliatus est tibi per crucem suam.

5. Istud quoque recommendans fidelibus Paulus Apostolus
ait: *Peccata nostra tulit affigens illa cruci, condonans nobis omnia de-
licta, ut uiuamus cum illo.* Hinc in alio loco idem Apostolus lo-
quitur:

Psal. 29.

*Luce 19.
Matt. 9.*

Genes. 3.

Ionas 1.

*Psal. 113.
Ephes. 5.
Esa. 53.*

Coloss. 2.

quitur: *Fidelis sermo & omni acceptione dignus, quia Christus Iesus* 1. Tim. 1.
venit in hunc mundum peccatores saluos facere. Ecce qualem conso-
lationem, & quantam spem reliquit Deus peccatoribus; sed
pœnitentibus, sed conuersis. Memento verbi sancti sui, in quo
spem dedit tibi. Et nunc Domine, prosterno me in oratione an-
te te, & clamo ex toto corde meo.

Oratio.

6. **D**omine Deus sancte Pater, peccaui in cælum & coram te, *Luca 35.*
 & non sum dignus vocari filius tuus. Sed Pater mi, fac me *Oratio a-*
 sicut vnum ex mercenariis tuis. Iustè agis, si proijcis me à facie *gnoscentis*
 tua: sed misericorditer facis, indignum omni beneficio reci- *le peccato-*
 piendo. In hac confisus misericordia procido ad pedes tuos, *ris.*
 lachrymas fundo, vestigia tua adoro & osculor deuotè, te de-
 precans humili & contrito corde. Respice misericors Deus su-
 per pulicem vnum & canem mortuum; & propitiare mihi, sic-
 ut beatissimæ Mariæ Magdalene quondam peccatrici veniam
 ad pedes tuos tam citò promerenti. Prætende misericordiam
 tuam scientibus te: da dexteram profugo seruo tuo, & videant *Psal. 35.*
 oçuli tui piissimi contritionem cordis. Nec irascatur Dominus
 meus in perpetuum, super malignitatem serui sui: sed vniuersæ
 multitudinis misericordiæ suæ a seculo recordetur, & sit hodie
 placabilis in seruum suum. Exaudi (Domine) hanc vnicam pe-
 titionem, quam fundit coram te seruus tuus, genua flectens an-
 te omnipotentiam tuam, adorans super terram vultum gloriæ
 tuæ: quia stultè egi & insipienter nimis, multoties offendens
 mansuetudinem tuam, non veritus thronum regni tui. Dimitte
 obsecro omnem noxam seruo tuo, & ne deleas nomen meum
 de libro viuentium; sed in electorum tuorum numero me scri-
 bere digneris, vt inueniar in laudem & gloriam sancti nominis
 tui. Amen.

7. O quanta est misericordia tua Domine, qui v^o bonitatem *Longani-*
 tuam abundantius ostenderes, voluisti hominè dignum morte *mitas Dei*
 à morte liberare. Insuper profugos & fugitiuos seruos v^oec be- *in expecta-*
 nignissima reuocare studuisti, mittens fideles seruos & ami- *do pecca-*
 cos tuos hora cœnæ dicere inuitatis, quia parata sūt omnia, ve- *tores.*
 nite ad nuptias. Debueras ex iustitiæ ordine misisse expeditos *Matt. 22.*
 vernaculos post inimicos tuos, qui noluerunt te regnare super
 se, & occidere homicidas illos, quia digni erant: aut in carcerem
 mitti, donec redderent nouissimum quadrantem, aut deputari
 cum ijs, qui in inferno sunt. Sed non es vsus hac potestate, sed
 omnem mansuetudinè tuam ostendisti, patienter ferens omnia
 vsq; ad tempus, vt liberentur dilecti tui, & fugiāt à facie arcus; *Psal. 107.*
 hoc est, vt iudicium horrendum conuersione digna præueniāt.

Y y 4

Si

Esai. 59.

Si enim voluisses extendere manum tuam in impios, & in cunctos qui peccauerunt, multos perdidisses, qui iam amici tui facti sunt, & inter primos apud te locum inuenerunt. Non haberes nunc Petrum, qui ter negando peccauit: nec Paulum, qui persequendo blasphemauit: neque Matthaeum publicanum, qui terrenis lucris inhiauit: sed nec vnum quidem de principibus magnis Apostolis tuis, quos constituisti iudices super omnem terram. Nunc quidem charissimi tibi facti sunt, & nota fecisti eis omnia, quaecumque audisti à Patre; & clarificatus es in eis, & ipsi clarificauerunt nomen tuum super terram. Hæc fecit omnipotens manus tua, & misericordia tua, & dextera tua repleta omni dulcedine. Abscondens enim omnem iram tuam, voluisti nos facere filios gratiæ, & consortes diuinæ naturæ, & coheredes regni tui.

Ioan. 21.

8. O fons pietatis & infinitæ miserationis, qui numquam supereffluere cessas, sed appropinquantibus tibi semper expansus permanes. Ad te vtinam omnes ingrediantur, & gustent de cibus mensæ tuæ, quoniam suauis sunt, & non est in illis mors neque amaritudo aliqua. Sed non in omnibus beneplacitum est tibi. Multi enim conuertunt se retrorsum, diligentes hoc seculum magis, quam cœtum sanctorum filiorum tuorum: desperantes semetipsos & seruientes immunditijs & iniquitatibus, quorum manet iudicium certum; & longè à te facti, sub sentibus esse delicias putant. Dilecti verò filij tui, & fideles serui tui odientes mala, ipsi diligunt te in toto corde suo, meditantur die ac nocte in mandatis tuis; & hos abscondisti sub alis tuis, ne capiantur illecebris seculi. Hi plerumque desiderio magno vitæ perpetuæ flagrant, citius dissolui cupiunt, vt tecum multo felicius viuant. Et cum non exaudiuntur ad voluntatem suam, fit tamen ad salutem ipsorum & tuam dispensationem, vt adhuc laboribus exerceantur. Nō quod tu (Domine) minus illos tunc diligas, quia illorum mox preces & desideria non implet: sed differendo copiosius vis remunerare, quos amplius fatigari in hoc mundo permittis. Bene illis, qui tantā assecuti sunt à te gratiam; qui iam æternæ vitæ desiderio aestuant; & per fructum boni operis, manipulos retributionis prestolantur. Ego qui peccator sum, & peccatorum meorum pondere premor, quomodo leuare audeam oculos meos, in montes istos eximios sanctos tuos & perfectos viros, qui terrenam habitationem tanquam vallem lachrymarum, altitudine conuersationis excreuerunt, & cælum iam contemplationis acumine tangunt?

Iob. 30.

Dei pietas
erga suos.

Apoc. 8.

9. Væ, væ, væ, (inquit Ioannes Apostolus) habitantibus in terra. Væ carnalibus mentibus, & hunc mundum adhuc per desiderium

inhabitantibus. Væ etiam his, qui passionum multarum aculeis circundantur. Et vè longè errantibus à via iustorum, qui nò stèr, sed vanè rident, & (quod grauius est) cum in præsentia Dei male agunt, hoc ipsum non metuunt, sed subito paripendunt. Quid ergo mirum, si nunc doleo, si tamen (vt dignum est) & verè doleo? Nam dolor internus mutat affectum hominis, & non vult gaudere; nec amodo consolari in terrenis. Vide vnde dolere & flere debeas. Satis rarè perfecte se colligit animus, & interdù vix lucet & super veritas, & modica ex parte fruitur anima suo cælesti cibo. Ideo meritò gemere potest amore grauata terreno, quia Deo facta est & sibi ipsi tam ignota. Deploret igitur, quicumque cor intus habet, in semetipso, & dicat; *Quia cinerem tanquam panem manducabam, & poculum meum cum fletu miscebam.* Hoc inquam est, quod intra me ipsum percogitans desleo, quia terrenis (pro dolor) & visibilibus rebus sine necessitate sæpius implicor, aliquoties delector, quandoque difficulter (quod grauius est) anellor. Heu me ab ijs, quæ nociua mihi sint, & quæ detestor sæpius & odi, rursus tamen captiuor ab illis.

Psal. 101.

xo. O lutum, lutum, vsquequo adhærebis mihi? O tenebræ & lubricum, quamdiu inuoluar à vobis? Quamdiu patiar vos, & quousque ero vobiscum? Magna infirmitas mea, vt stare sit difficile, procliuum autem vitij & mentis calamitatibus succubere. Sum etenim terrenus, de terra formatus; & ideo naturali fragilitate plus terrenis quàm cælestibus me sentio cogitationibus commoueri. Æterna bona minùs auide quæro, quæ sursum sunt nò sapio, & arescit tanquam testa virtus mea, quia oblitus sum comedere panem meum. Meum inquam meum, quæ Deus Pater dederat mihi, sed ià mutatus est mihi in terrenum. Et qui cælesti frumento satiari potuissem, ecce manduco cinerem.

Questus peccatoris ob miseriam & pericula vitæ præsentis. Pericula vitæ præsentis.

xi. Miser & multum infelix ego sum, qui ad hanc inediam perueni; vt superna nesciens & negligens ad amandum hæc inferiora me vertam. Ad edendum & gustandum delicias perpetuas, super mel & fauum dulciores, creatus eram: sed peccans in Deum meum excæcatus sum, & illas amisi epulas, atque mundi huius cupiditatibus foueor. Tantoque licentibus cor meum ad singula terrena solatia effusum est, quanto longius se ab intimis expulsum deprehendit. Conuersus tamen aliquando ad me ipsum, in istis terrenis felicè me non inuenio. Nam multis aduersitatibus multisque doloribus circundor & repleor; & in multa positus angustia, sæpius contristor, & quid eligam ignoro. Coarctor nimis è duobus, & quid præponam alteri tardè quidem & vix discerno. Illa quæ supra me sunt peto, vt veniant, & nò semper præstò sunt; hæc quæ infra me Deus posuit, opto vt discedant, & ipsa

ma.

manere iuxta me nō vocata volunt. Veniunt cateruatim ad me, & cum eis cogitationes diuersæ; quædam ex seculo, aliquæ ex carne, plures ex diabolo, & circumdantes me vndiq; dicunt: Os tuum & caro tua sumus.

12. Maneamus paululum apud te. Consentire nobis: Amicus esto noster, & sede hîc etiã apud nos. Blandimentis suis & promissionibus magnis astutè mihi insidiatur; minis & terroribus variisque malorū euentibus, animam meam nituntur affligere. Ego autem quoniam mortalis sum homo, & imbecillis ad resistendum, horum persuasionibus & importunitatibus, vt oportet, non satis contradico. Et tamen si ita, vt suadent, fecero, certum est, quòd fallor, quoniam in dolo mecum loquuntur, & nō est ex Deo ista persuasio, sed ex maligno. Qui enim ex Deo nati sunt, resistunt diabolo, & fugit ab eis. Et qui odio habent mundum, & quæ in eo sunt, non est quòd retardat illos. Qui etiam in Deo sapientes sunt, non credunt omni spiritui: sed probant omnia, vtrum ex Deo sit spiritus, an ex mundo. Audiuim quidè, sed non consentiunt dicentes: Nescimus, vnde sitis. Discedite, quoniã ex patre diabolo estis, & veritas in vobis non est. Talis est conflictus piorum: & quis sit labor tentationum omnium, nouit Dominus, qui vniuersa respicit. Vita ista doloribus & pressuris plena est, sicut optimè norūt, qui de amaritudinis eius calice biberunt, Quærit idcirco humanus animus, vnde possit resreari, & frustra est omnis consolatio, nisi affit diuina. Quotidiana instruitur experientia, quòd fallax est omnis spes terrena, & in amaritudinem illi proueniet, quicquid extra Deum in tempore huius peregrinationis quærit.

13. Heu mihi, quia longinqua facta est habitatio mea, & non est vtique in hac vita tale quid, in quo requiescat tutè anima mea. Dicunt mihi singula membra mea: Noli pro nihilo fatigari, quia prius consumeris, antequam poteris satiari in his terrenis. Dicit proinde spiritus meus, qui cibum suauem, deliciosum, & optimum semper appetit: Reuertar in domum meam, vnde exiui: quia melius mihi erat tunc, quàm nunc: etiam nauseam patior in his, quæ foris oblata sunt. Sed, ô caro mea, vtinã hanc vocem audires: & postposita tua prudentia, spiritum emulari velles. Proculdubio vitam inuenires, & mortem euaderes sempiternam. Temporale debitum oportet te persolvere, quia damnata es in prima præuaricatione. Et ideo prudenter ages, si te omni mansuetudine spiritui subderes, rebellemq; te non faceres: vt secunda mors te non tangeret, sed in requiem æternam, quam maximè diligis, introires.

Anima
spiritui o-
bediat.

14. Sequere ergo me, & spiritum tuum noli cōtristare aduersus

sus eum concupiscendo; magis verò ad omnia, quæ ille præcipit,
 paratior esto. Dico tibi, si particeps fueris tribulationis, eris &
 consolatoris. Indue te cinere & cilicio, descende, sede in puluere
 filia Sion. Plange mecum, quia non est mihi bene: & dolor meus
 non est modicus, neque momentaneus. Deus meus & Dominus
 meus iratus est super seruum suum, & maledixit operibus eius,
 & dixit: *In sudore vultus tui vesceris pane tuo.* Et ego confiteor, Gen. 3.
 quod ideo terram desiderabilem iuste amisi, quia mandatum Dei
 non custodiui. Cibus meus non erat, antequam huc cecidissem, ani-
 malis, terrenus & corporeus, sed cælicus, Angelicus & spiritalis.
 Panis triticeus, subtilis & discussus erat, quem parauerat mihi
 Deus; nunc autem hordeaceus, grossus & mucidus factus est: Etiamsi
 dixerò, quòd sit subcinericius, qui non est reuersatus, verum
 fatear.

15. Bene ergo deploro ego dolorem meum, quem concepi de ex-
 ilio, in quo natus sum; & damnum meum, quod sustineo in terra
 aliena. Plangite simul filij hominum, & flete super vos ipsos filij A-
 dam, qui cinerem tanquam panem manducatis, qui cælestem ci-
 bum pro terreno commutastis. Et o infelices & cæci filij, quid ami-
 sistis? Verum quia non agnoscitis, propterea minimè fletis, & eo
 magis descendit estis, quòd tam grandem miseriam vestram non
 videtis. Intuemini excidium meum, quibus priuatus sum delicijs, &
 quantis malis circumseptus. Laboro iam in presenti vita, & die ac
 nocte suspiro pro æterno conuiuio, vbi nemo esurit, sed omnes in
 iucunditate vinum bibunt: vinum lætificans & clarificans sanctorum
 corda, non mentes euertens: nec est, qui mihi haustum ex illo præ-
 beat. Vix pugillus aquæ salutaris, quæ in cælestibus regnis exu-
 berat, datur postulanti. Clausum est cælum super me, & terra non dat
 fructum suum, sed spinas & tribulos germinat mihi, & vos dicitis;
 Cur fles? quare non comedis & bibis? Filij hominum, vsquequo
 graui corde? Vsquequo talia sapitis? & quare affligitis cor meum
 loquentes mihi stultitiâ? Non est vobis pars in sermone Domini,
 & subuertere queritis iustum mendaci promissione, dicentes: *Pax* Esai. 45.
pax, & non est pax. Quid vobis & paci? *Non est pax impijs, dicit Do-*
minus. Nec enim propterea fleo, quia diues non sum, quia vino
 & pane, frumento & oleo, non abundo, sicut vos abundare queri-
 tis; sed quia in mundo sum, & illum nondum video, qui est vera
 pax & summa beatitudo. Intendite plagam meam, & palpate vulne-
 ra mea: & si mecum non vultis flere, dimittite me vt plangam
 paululum dolorem meum, antequam vadam ex hac vita, & am-
 plius non reuertar.

16. Sedebo interim lugens, & contristatus incedam: foras non Iob 2.
 egrediar, sed moriar in nidulo meo, & sepeliar in sepulchro,
 quod

*Psal. 118.**Psal. 105.*

quod effodi mihi. Gaudisus sum vehementer, quod inteni sepulchrum, vt dormiam in illo, & non videam mala super terram. Tædet animam meam vitæ meæ, & dolor meus reuouatur quotidie. Peto ergo mi Domine Deus, vt absoluas me ab omni peccatorum vinculo, & desuper terram eripias me, quia melior est mihi mors quàm vita. Et quid hic amplius faciam? Trāseunt dies & dies, anni & anni, seruus autem tuus non multum proficit. Ne protrahas indignum seruum tuum, nec patiaris eum diutiùs vagari post vanitatem huius vitæ. Erraui sicut ouis, quæ periit; require seruum tuum Domine, quia tempus est. Neque iustitia mea, neque bonitas mea Domine: sed misericordia tua & mansuetudo, quæ mensurari non potest. Secundum hanc fac mihi seruo tuo, & visita me in salutare tuo, ad viuendum in bonitate electorum tuorum, ad lætandum in lætitia gentis tuæ; vt lauderis cum hereditate tua quam acquisisti sanguine tuo. Qui cum Patre & Spiritu sancto manes Deus benedictus in secula. Amen.

DE SOLITVDINE

ET SILENTIO.

CAPVT PRIMVM.

De Solitudine.

ARGVMENTA HVIVS CAPITIS.

P refatio, in qua commendatur solitudo.	§. 1
De consideratione diuina bonitatis.	2
De humilitate nostra, secundum ordinationem Dei.	3
Vtile esse existenti in quiete, vt recogitet de priori labore.	4
De amore ad solitudinem & secretum.	5
Quòd non omnium est vacare.	6
Contemptus consolationum extranearum.	7
Consolatio infirmorum.	8
Consolatio in scripturis diuinis.	9
Spiritualis dilectio ad Sanctos.	10
Congratulatio ad piè defunctos.	11
Consolatio spiritualis hominis.	12
Communis vita magna iam apparet, si bene seruetur.	13
Signa deuotorum.	14

Teh.